

အကြည်စိုက်
ဖြုတ်ထွက်သွားသော
ကျောင်းဆရာမလေးများ

ဘို င် အို ဂ ရ ပ် ဇီ

အကြည်တော်

ရုပ်သက် - ၆၀ နှစ်

စိတ်သက် - ၄ နှစ်

လူသက် - ၃၁ နှစ်

အတန်းပညာ - ရေးတတ် ဖတ်တတ်

အလုပ်အကိုင် - လူပျို

ဝါသနာ - အရေးနှင့်အချွတ်

အကြိုက်ဆုံး - ပေါင်းခံအမြှုပ်လက်ဖက်ရည်

မကြိုက်ဆုံး - ပေါင်ပိန်ပိန်

အနာဂတ်ရည်မှန်းချက် -မေးခွန်းမရှင်းပါ

နေရပ်လိပ်စာ -အတိအကျမသိပါ

ဆောင်ပုဒ် -မနက်ဖြန်ထိ ရွှေ့လို့ ရတဲ့ အလုပ်ကို ဒီနေ့မလုပ်ပါနဲ့

ကျွန်တော့်တွင် ကျွန်တော်မသိသော ကျွန်တော့်ကလောင် တစ်မျိုးရှိ၏။ ထိုကလောင်ကိုကျွန်တော်မသိရခြင်း အကြောင်းရင်းမှာ ထိုကလောင်အမည် မဂ္ဂဇင်းဂျာနယ်များ တွင် ဒေါင်းဒေါင်းပြေးနေချိန် အကြည်တော်ဆိုသော ကလောင်သစ်ကလေး မပေါ်သေး၍ ဖြစ်၏။ ထိုကလောင်သည် အလွန်အို။ ထိုကလောင်သည် အလွန်စပ်စုသောဉာဏ်ရှိ၏။ ထိုကလောင်၏ ရေးဟန်များမှာ ရှေးကျ၏။ သို့သော်ထိုကလောင်ရှင်သည် အလွန်ရယ်ချင်ဖွယ်ကောင်းအောင် ရေးသားတတ်သူဖြစ်သည် ။ ထိုကလောင်ရှင်၏ ရေးဟန်သည် ကျွန်တော်တို့လိုလူငယ်များ ၏ ဟန်မျိုးမဟုတ်ဘဲ ရှေးရိုးစွဲနေသော သက်ကြွားအို ဝါရင့်စာပေသမားများ ဖြစ်သည် ။

ယခုသူရေးသားခဲ့သော စာပေများကို ကျွန်တော် ပြန်လည်ထုတ်နုတ်တင်ပြရခြင်း အကြောင်းရင်းမှာ လည်း သူ၏ စာများကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကြိုက်နှစ်သက်လွန်းလှ၍ ပင် ဖြစ်၏။ အကယ်၍ များစာပေများ သည် ပရိသတ်နှင့်အကြိုက်နှင့်ကိုက်ညီပါက ကျွန်တော့်ကို ချီးမွမ်း၍ ပရိသတ်အကြိုက်နှင့် မကိုက်ညီပါက ထိုအချိန်ကရေးသားခဲ့သော 'အဘ ကိုကိုကြီး' ကိုသာအပြစ်တင်ကြပါရန် ...

အကြည်တော်

ဘို င် အို ဂ ရ ပ် ဖီ

ကိုကိုကြီး

ရုပ်သက် - ၃၁နှစ်

စိတ်သက် - ၈ နှစ်

လူသက် -မှန်း၍ မရ

အတန်းပညာ -ဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်းသင်ရိုးကျွတ်

အလုပ်အကိုင် -စဉ်းစားဆဲ

ဝါသနာ -အက်တာအို

အကြိုက်ဆုံး -နေစောင်းချိန်

မကြိုက်ဆုံး -ကလေးအနီး

အနာဂတ်ရည်မှန်းချက် -ကံစီမံရာပေါ့

နေရပ်လိပ်စာ -မေ့နေသည်

ဆောင်ပုဒ် -လူမစွမ်းတော့ နတ်ကလည်း ဖာသိဖာသာပေါ့

အကြည်တော်ဆိုသော ကလောင်အမည်ကို ကျွန်ုပ်စာရေးသက်အတော်ရမှ စတင်ပေါ်ပေါက်လာ၏။ သူနှင့်ကျွန်ုပ်ဆိုသည် မှာ ကျွန်ုပ်နှင့်သူကဲ့သို့ပင်။ ထိုကြောင့် အကြည်တော်မှ ကျွန်ုပ်၏ မဂ္ဂဇင်းဂျာနယ်များတွင် ပါရှိပြီးဖြစ်သော ပြုတ်ထွက်သွားသော ကျော်ရိုးဆစ်ကလေးများ အပါအဝင် အခြားဝတ္ထုများအား စာအုပ်အဖြစ် စုစည်း၍ ပြန်လည်ထုတ်မည်ဆိုသည့်အခါ၌ ကား ကျွန်ုပ်မှာ ငြင်းဆန်စရာစကား မရှိတော့။ သူ့အား ကျွန်ုပ်ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာဖြင့် သုံးရက်ဆက်တိုက် ငြိမ့်ပြလိုက်ရ၏။

သို့ပေမင့်ကာ ပြောစရာရှိသေးအံ့။ ဤစာမူများမှာ လွန်လေပြီးသောနှစ်ပေါင်းများ စွာက ရေးသားခဲ့သည့်အတွက် စာအရေးအသားများ ရှေးဆန်၍ ပရိတ်အကြိုက်နှင့် မကိုက်ညီပါဆိုငြားအံ့၊ စာအုပ်ဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့သော အနီအကြည်တော်ကိုသာ အပြစ်တင်ရန်နှင့် ကြိုက်လှချေလှတကား၊ နှစ်သက်လှချေတကား၊ လက်ကမချနိုင်ပါတကားဟု ဆိုကြပါမူ ကျွန်ုပ်ကိုကိုကြီး၏ ဉာဏ်ပါရမီနှင့် ပညာသဘာကို ချီးမွမ်းကြပါရန်။

နားနှင့်မနာ ဖဝါးနှင့်သာနာပါ ပရိတ်သတ်တို့ . . .။

ကိုကိုကြီး

အာနိ: ကြော်ငြာ

“ဒေါက် . . . ဒေါက် . . . ဒေါက်”

“ဘာကိစ္စတုံး”

“ကျွန်တော် ကြော်ငြာဒါရိုက်တာစိန်အုံးပါ”

လုံးဝထင်မှတ်စရာမရှိသော အသားမည်းမည်း၊ သွားကျဲကျဲ၊ ဆံပင် အရောင်မွဲမွဲ၊ အရပ်နည်းနည်းပုသူ လူတစ်ဦး ကျွန်ုပ်၏ အိမ်ရှေ့တွင် မိမိ ကိုယ်မိမိ ကြော်ငြာဒါရိုက်တာဟု မိတ်ဆက်ရင်း တွေ့လိုက်ရ၏။

“အိမ်ထဲဝင်လကွယ်”

ထိုသူငယ် ကျွန်ုပ်၏ အနောက်မှ ခေါင်းငုံ့၍ လိုက်လာ၏။ ခေါင်းငုံ့ လိုက်ခဲ့ခြင်းမှာ ကျွန်ုပ်အား ရိုသေလှ၍ တော့မဟုတ်။ ကျွန်ုပ်၏ အိမ်ခေါင်မှာ အရပ်ပုလွန်းသော အနီသူငယ် ခေါင်းမလွတ်၍ ဖြစ်ပြီး အရှေ့မှ ဦးဆောင်သွားနေသောအရပ်ရှည်သည့် ကျွန်ုပ်ပင် ဖင်တွန်းဖင်တွန်းနှင့် ဧည့်ခန်းသို့ တရွေ့ရွေ့နှင့်ဦးဆောင်ခေါ်သွားရ၏။

“ဪတ်”

ခင်းထားသော ဝါးခြမ်းပြား ကျိုးသံကြောင့် အနီသူငယ် တုန်တန်ယင်ယင်ဖြင့် . . .

“အဘအိမ်က ခိုင်ပါတယ်နော်”

ကျွန်ုပ်လည်း အေးဆေးစွာ အဖြေပေးလိုက်၏။

“ကံတရားပေါ့ကွယ်၊ ကဲ . . . လာရင်းကိစ္စကို ဆိုစမ်းပါဦး”

ထိုသူငယ် ကျွန်ုပ်၏ ခြောက်ပေပတ်လည် အိမ်တစ်လုံးကို ဝေ့ကြည့်ရင်း..

“ကျွန်တော် ကြော်ငြာလေးတစ်ခု ရိုက်ချင်လို့ ပါ”

“ဟဲ့ . . . အဲသဟာနဲ့ ငါ ဘာဆိုင်သတုံး”

ထိုသူငယ် ဟန်ပါပါတစ်ချက်ပြီးရင်း . . .

“ဒီလိုပါ အဘ၊ ကျွန်တော် အခုရိုက်မယ့် ကြော်ငြာက နည်းနည်းကြီး ကျယ်တယ်။ ကုန်ပစ္စည်းကိုလည်း ကမ္ဘာကိုဖြန့်မယ်ဆိုတော့ ကြော်ငြာ ကိုလည်း တစ်ကမ္ဘာလုံးသိအောင် ကမ္ဘာကျော် မင်းသားနဲ့ ရိုက်ချင်လို့ ပါ”

“ဟဲ့ . . . အဲသဟာနဲ့ ငါဘာဆိုင်ပြန်သတုံး”

ထိုသူငယ် မည်းညစ်ညစ်လက်ကို ကာပြန်ရင်း . . .

“ရှင်းပြမယ်လေ။ အဲသည် လို ကမ္ဘာကျော်တွေငှားဖို့ ဆိုတာ အဘတို့ လို ရှေ့မီနောက်မီ လူတွေနဲ့ ငှားမှ ရမှာ မို့ အဘကို အကူအညီလာတောင်းတာပါ”

“ဪ . . . ဒါကြောင့်ကိုး။ ဒါနဲ့ မောင်ရင်တို့ က ဘယ်သူ့ကို ငှားချင်တာတုံး”

ထိုသူငယ် ခါးကိုဆန့်ရင်း . . .

“အာနိုး”

“ဪတ်”

ကျွန်ုပ်မပြောနှင့် ဝါးကြမ်းခင်းပင် နာမည်ကြားရုံနှင့် လန့်ပြီး ကျိုးသွားပုံရ၏။

“နို့ မင်းသမီးရော”

“မင်းသမီးကတော့ နိုင်ငံခြားမင်းသမီး မငှားနိုင်တော့ဘူး။ ဒီကနာမ

ည်ကြီး ကြော်ငြာမင်းသမီးနဲ့ ပဲ တွဲရိုက်မယ်”

ကလစ် . . . ကလစ် . . . ကလစ်

ကျွန်ုပ်၏ အိမ်မဟာကြီး အနည်းငယ် ယိုင်ကျသွားသည် ။ အင်း . . .
တလွဲတွေတော့ ဖြစ်ပြီထင် . . .

“ဒါနဲ့ ကြော်ငြာမယ့် ကုန်ပစ္စည်းက”

ထိုသူငယ် မျက်လုံးမှေးစင်း၍ ကျွန်ုပ်ကို ဟန်ပါပါကြည့်ပြီး . . .

“ဝက်ခွာခြောက် စွပ်ပြုတ်”

“ဝုန်း”

*

အိမ်ပြိုသွားကတည်းက ဤကိစ္စ အကူအညီပေးမိသည် မှာ မှားယွင်း
ပြီဖြစ်ကြောင်း မရိပ်မိခဲ့၍ ယခုလို အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ လေဆိပ်ကိုရောက်ခဲ့ခြင်းပင်။ ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်ခဲ့ပြီး သိပ်မကြာခင်ပင် လေယာဉ်ပျံတစ်
စီး ထိုးဆိုက်လာသည် ။ ထိုလေယာဉ်ပျံကြီးပေါ်မှ ကျွန်ုပ်၏
မိတ်ဆွေကြီး အာနိုးပါရှိခဲ့လေ၏။ အာနိုးကြီး ကျွန်ုပ်ကို မြင်သည် နှင့် . .

“ဟယ်လို အဘ နေကောင်းတယ်နော်” ဟု အင်္ဂလိပ်သံ ပီပီသသဖြင့်
နှုတ်ဆက်သဖြင့် . . .

“ပို့သသော မေတ္တာကြောင့် ကျန်းခံသာလို့ မာပါရဲ့ ဗျာ။ ဪ . . . ဒါ
နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်။ သူက မောင်ရင်နဲ့ ကြော်ငြာရိုက်မယ့် ဒါရိုက်
တာစိန်အုံးပါ”

အာနိုးလည်း ကျွန်ုပ်ဘေးမှ ကြော်ငြာဒါရိုက်တာ စိန်အုံးကို

“ဟုတ်ကဲ့

တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်။

ဒါနဲ့

ကြုံတုန်းတစ်ခါတည်းပြောရဦးမယ်။ ကျွန်တော် ဒီကြော်ငြာအတွက် အချိန် (၁) လပဲ ပေးနိုင်မယ်”

“ဘာဗျ”

စိန်အုံး ဘာကို ဒေါသ ထွက်သွားသည် မသိ။ မိုးကြိုးပစ်သလို အသံကြီးနှင့် အာနီးထံပြေးသွားပြီး ကျွန်ုပ်အထင် အာနီး၏ ကုပ်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်ဟန်တူ၏။ သို့သော် အရပ်ပုလွန်းသော စိန်အုံး အရပ်မြင့်မားလွန်းသော အာနီး၏ ချက်စပ်ကိုသာဆွဲမိ၍ အာနီးတစ်ချက်တွန့်သွား၏။ ကလိထိုးသလို ဖြစ်၍ ယားသွားပုံရ၏။

“ခင်ဗျား စကားကို ဆင်ခြင်ပြောပါ။ ကျုပ်က ကြော်ငြာ ဒါရိုက်တာမလုပ်ခင်ကတည်းက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ပလာတာရိုက်လာတဲ့ ကောင်ဗျ။ ရိုက်သက်က ရင့်နေပြီ။ ဒီလိုကြော်ငြာမပြောနဲ့ ၊ ဗီဒီယိုတောင် (၂) ရက် တစ်ကားနှုန်း ရိုက်နေတာ။ ဒီကြော်ငြာကို တစ်ရက်တည်း အပြီးရိုက်မယ်။ မနက်ဖြန် ပိုက်ဆံယူပြီးပြန်”

ပြတ်သားလှပေစွ။

*

ရိုက်ကွင်းအတွက် ပြင်ဆင်ပြီးသော အာနီးကြီးကို ကျွန်ုပ်လွန်စွာ အားကျမိ၏။ မေးရိုးကားလား၊ လက်မောင်းသားထွားထွားတွင် ဆေးအမည်းများ ဆေးအနီများ ဖြင့် အစင်းကြောင်းကြီးများ ဆွဲထားပြီး ကွန်မန်ဒိုဝတ်စုံဖြင့်လွန်စွာကြီးမားသော သေနတ်အတုများကို ခန္ဓာကိုယ်အနှံ့အပြား ချိတ်ဆွဲထားသောကြောင့် သူ၏ ရုပ်ကို ပိုအသက်ဝင်စေ၏။ သို့သော် ...

“ဟေ့လူ အာနီး ခင်ဗျား ဘယ်လို လုပ်လာတာလဲ”

ကြော်ငြာဒါရိုက်တာ စိန်အုံးမှ မကျေမနပ်နှင့် ငေါက်၏။

“ဗျာ . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုပြင်ထားတာလဲ”

“ကွန်မန်ဒိုလေဗျာ။ ကျုပ် အုတ်နံရံတွေကို သေနတ်နဲ့ ပစ်မယ်လေဗျာ။ အဲဒီအထဲက ဝက်ခွာခြောက်စွပ်ပြုတ်ထုပ်ကို ဆွဲထုတ် လိုက်မယ်လေဗျာ။ မကောင်းဘူးလား”

“ဟာ . . . မကောင်းဘူး။ သင်ရိုးအဟောင်းတွေ လာရွတ်ပြမနေနဲ့ ။ အခုခေတ်မှာ လူတွေ ဘာကိုကြိုက်တယ်ဆိုတာ မသိဘဲနဲ့ ခင်ဗျားကို ရှင်းပြရတာနဲ့ ပဲ အချိန်ကုန်တယ်။ မာမီရေ . . . အာနီးကို လှလှလေး ပြင်ပေးလိုက်”

ဘယ်အချိန်ထဲက ရောက်နေမှန်းမသိသည့် အလှူဖန်တီးရှင်(၂)ဦး ပြေးထွက် လာပြီး . . .

“ကမ္ဘာကျော်သာဆိုတယ် ပါးလည်း မဖောင်းဘူး” ဟု ဆို၍ အာနီး ကို အတင်းဆွဲခေါ်လေရာ . . .

“ဟ . . . ဟ . . . မလုပ်နဲ့ လေဗျာ။ အဘ ကျွန်တော့်ကို ကယ်ပါဦး။ ဒီ မှာ ဘာတွေလဲ မသိဘူး”

ကျွန်ုပ်အား လှမ်း၍ အကူအညီတောင်းသော်လည်း ကျွန်ုပ် မည်သို့မျှမကူညီနိုင်။

ဪ ရုပ်ရှင်ထဲမှာ ရန်သူထောင်ပေါင်းများ စွာကို သတ်ဖြတ်တတ် သည့် ကွန်မန်ဒိုကြီး အလှူဖန်တီးရှင်ကျတော့ ကြောက်သား။

မကြာပါ။ အာနီး ငိုမဲ့မဲ့နှင့် ထွက်လာ၏။ မိတ်ကပ်အဖုံဖုံ၊ နှုတ်ခမ်းနီ
ပါးနီများ နှင့် အင်္ကျီကျပ်ကျပ် ဘောင်းဘီရှည် ချက်ပြုတ်နှင့် ဘယ်လိုမှ
ကြည့်ရှု၍ မျက်စိပသာဒ မဖြစ်။

“အဘ လုပ်ပါဦးဗျ။ ဒီမှာ ကျုပ်ပုံကိုလည်း ကြည့်ပါဦး။ အလှဖန်တီး
ရှင်ကြီးလို ဖြစ်နေပြီ”

ကျွန်ုပ်လည်း သက်ပြင်းချရုံအပြင် ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့။

“သဗ္ဗေသတ္တာ၊ ကမ္မသကာပေါက္ကယ်”

ထိုစဉ် . . .

“မင်းသမီး လာပြီ မင်းသမီး လာပြီ”

ဟော . . . မြန်မာကြော်ငြာ စူပါစတား မင်းသမီးလေး
ရောက်လာပါပြီ။ သူတစ်ဦးတည်းမဟုတ်။ သူနှင့်အတူ သူ၏ ယောက်ျား
လေးပါ ပါလာ၏။ ဒါရိုက်တာ စိန်အုံး မင်းသမီးကားဆီသွားပြီး ကားတံ
ခါးကို ပြေးဖွင့်ကာ ပါးစပ်ကို အစွမ်းကုန်ဖြုတ်ရင်း . . .

“မင်းသမီး နည်းနည်းနောက်ကျတယ်နော်”

မင်းသမီးလေးက ဒါရိုက်တာကို ဂရုမစိုက်ဟန်ဖြင့် . . .

ကျွန်မ (၂) နာရီပဲ အချိန်ပေးနိုင်မယ်။ နောက်ရိုက်ကွင်းတွေ ရှိသေး
တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့ . . . ။ အခုစတော့မှာ ပါ”

“ရေစိမ်မယ်နော်။ အိုက်နေပြီ”

“စိတ်ချ မင်းသမီး၊ စိမ်ရစေမယ်။ ဟေ့ . . . အာနီး”

“ဗျာ”

“ရိုက်ကွင်းစမယ်”

“ဟုတ်”

ရိုက်ကွင်းစမယ်ဆို၍ အာနီး ကင်မရာရှေ့သွားပြီး သူ၏ ကမ္ဘာကျော်ကြွက်သားများကို ညှစ်၍ ခပ်မာမာရပ်နေ၏။

“ဟာ . . . ဟေ့လူ၊ ဘယ်လိုရပ်နေတာလဲ”

ဒါရိုက်တာက ငေါက်သည်။ အာနီးမှာ အူလည်လည်ဖြင့် . . .

“ဒီမှာ ကြွက်သားလေဗျ။ ကြွက်သားပြထားတာ။ ဒီစွပ်ပြုတ်စားရင် ဒီလို အားရှိမယ်ဆိုတာလေ”

ဒါရိုက်တာ စိန်အုံးစိတ်ညစ်သွားဟန် တူသည်။

“ခင်ဗျားကို ဘယ်သူလုပ်ခိုင်းလို့လဲ၊ ဟိုဘက်လှည့်”

“ဗျာ”

“ဟိုဘက်လှည့်လေဗျာ”

အာနီး ကင်မရာကို ကျောခိုင်း၍ တစ်ဖက်သို့လှည့်၏။

“အဲ . . . ဟုတ်ပြီ။ တင်ပါးပေါ် ဝက်ခွာခြောက်ထုပ် ကိုင်ထားတဲ့ လက်ကို တင်ထားလိုက်။ အေး . . . အေး ဟုတ်ပြီ။ ကင်မရာက တင်ပါးကို ချိန်ထား။ ဟုတ်ပြီ . . . ဟုတ်ပြီ၊ ကဲ . . . ရိုက်မယ် အာနီးတင်လှုပ်ပြီး ကမယ်”

“ဗျာ”

“ဟာ . . . တင်လှုပ်ပြီး “က” လေဗျာ”

“ဟာဗျာ . . . ကျွန်တော်မှ မလှုပ်တတ်တာဗျ”

“ဟာ . . . ကျွတ်”

ဒါရိုက်တာ စိန်အုံး စိတ်ညစ်သွားပုံရ၏။

“ခင်ဗျားကလည်း ဗျာ၊ ကမ္ဘာကျော်လည်း ဆိုသေး တင်လေးတောင် မလှုပ်တတ်ဘူးလား။ ကဲ . . . မင်းသမီး တင်တစ်ချက်လောက် လှုပ်ပြလိုက်”

မင်းသမီးက သူ့ယောက်ျားနှင့် ဘာတွေပြောပြီး သဘောကျနေသည် မသိ။ လှည့်ပင်မကြည့်ဘဲ တင်ကို လှုပ်ပြသည် ။

“ဒက်ဒက်ဒက် ဒက်ဒက်ဒက်ဒက် ဒက်ဒက်ဒက်ဒက်ဒက်ဒက်”

ကွယ် . . . မြန် လိုက်လေခြင်း။ အာနီးကြီး ပါးစပ်အဟောင်းသားပင် ဖြစ်သွားလောက်အောင် တအံတဩကြည့်သည် ။ ပြီးနောက် ကျွန်ုပ် အား လှမ်းခေါ်ပြီး...

“အဘ အဲဒီမင်းသမီး တင်ပါးမှာ ဘာတွေတပ်ထားလဲ။ မော်တာတွေ စက်တွေ ပါလားဟင်”

ကျွန်ုပ်လည်း သေချာအောင် ရှင်းပြရတော့သည် ။

“အော်ရီဂျင်နယ်ပါကွယ်”

အာနီး ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့်. . .

“လှုပ်သွားတာ မသိလိုက် မသိမတာလေး။ ထင်တောင်မထင်ရဘူး။ ဒါပေမယ့် တော်တော်မြန်တယ်နော်”

“အေး ဒါတောင် နမူနာပဲရှိသေးတယ်”

“အင် . . .”

အာနီးပို၍ အံ့ဩသွားဟန်တူ၏။

“ကဲ . . .ရိုက်မယ်။ အားလုံး ဖယ်ထားပေးကြပါ။ အာနီး ခုနပုံစံအတိုင်း ပြန်လုပ်မယ်”

ဒါရိုက်တာစိန်အုံး၏ အသံကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်း ရိုက်ကွင်းလွတ်ရာသို့ ရှောင်ပေးလိုက်ရ၏။ ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေ အာနီးကြီး အစွမ်းကုန်ကြိုးစား၏။ တစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ်၊ သုံးကြိမ်၊ လေးကြိမ် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ရပြီ။ တစ်ခန်းတော့ အောင်မြင်သွားပြီ။ ဒါရိုက်တာ စိန်အုံး စိတ်ကြိုက်ဖြစ်ချိန်ဝယ် အာနီးကြီးတော့ လမ်းလျှောက်လျှင်ပင် ဖင်တစ်ခါခါနှင့် ဖြစ်သွားပြီ။

“ကဲ . . . နောက်တစ်ခန်း ဆက်ရိုက်မယ်။ အာနီး ရေကန်ထဲ ဆင်းပါ”

“ဗျာ . . .”

“ရေကန်ထဲဆင်းလေ”

“ဝက်ခွာခြောက်နှင့် ရေကန် ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဟာ . . . ခင်ဗျား တယ်လျှာရှည်ပါလား။ ဆိုင်ဆိုင် မဆိုင်ဆိုင် ခေတ်အကြိုက်ဗျ။ ခေတ်အကြိုက်၊ ပြောနေကြာတယ် ကဲကွာ . . .”

“ဝုန်း . . .”

လွန်စွာ စိတ်ဆက်လှသော ကြော်ငြာဒါရိုက်တာ စိန်အုံးပေတကား။ သည်းမခံနိုင်တော့ရော့ထင့်။ ခြေမြန်လက်မြန်ပင် အာနီးကြီးကို ရေကန်ထဲတွန်းချ လိုက်လေ၏။

“ကဲ . . . မင်းသမီးလေး၊ ရေကန်ထဲဆင်းပါ”

မင်းသမီးလေး ရေကန်ထဲ ဆင်းသွား၏။

“အာနီးကြီးက ရေငုပ်နေမယ်။ ပြန်ပေါ်လာမှ ရိုက်မယ်။ ကဲ . . .ရယ် ဒီရိုက်မယ်”

ဆိုသည့် အသံကြားသည် နှင့် မင်းသမီးမျက်နှာပေါ်တွင် ကျွန်ုပ်တစ် ကြိမ်တစ်ခါ မတွေ့ခဲ့ဖူးသော အပြုံးကို အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် တွေ့လိုက်ရ၏။

ချိုမြလေခြင်း၊ အေးမြလေခြင်း၊ လှပလေခြင်း။ ကလေးငယ်တစ်ဦး ၏ အပြုံးမျိုး။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ယူထားသည် မှ မယုံနိုင်ဖွယ်ရာ အမူအရာမျိုး။

ဟော . . . အာနီးကြီး ရေပေါ် “ဘွား” ခနဲ ပြန်ပေါ်တက်လာပြန်၏။ ကြီးမားသော လက်မောင်းကြီးနှစ်ဖက်ကို ကွေးပြီး ဂဏန်းလက်မကြီး သဖွယ်ပြုလုပ်၍ ပြန်ပေါ်တက်လာသည် မှာ ကြက်သီးမွေးညင်းပင် ထ လောက်စရာ။ သို့သော် . . .

“ဟေ့လူ . . . ဘယ်လို လုပ်တာလဲ”

ကြော်ငြာဒါရိုက်တာစိန်အုံး ဒေါသတကြီး အော်၏။ အာနီး မျက်စိသူ ငယ်ဖြင့်

“ဒီမှာ လေဗျာ . . . လက်မောင်းကြီး”

“ခင်ဗျားကို ဘယ်သူက လုပ်ခိုင်းလို့ လဲ”

“ခင်ဗျာ”

“ခင်ဗျာတွေ လာတွေ လုပ်မနေနဲ့ ။ ရေပေါ်ကပြန်ပေါ်လာရင် မင်းသ မီးကို နှုတ်ခမ်းလေးစုပြီး မျက်စောင်းလေး ထိုးမယ် ဟုတ်ပြီလား”

“ခင်ဗျာ . . . နှုတ်ခမ်းစုပြီး မျက်စောင်းထိုးရမယ်။ ဟာဗျာ . . . ကျွန်

တော်မှ မလုပ်တတ်ဘဲ”

“ဟာ . . . နှုတ်ခမ်းစုပြီး မျက်စောင်းထိုးတာပဲ ဘာခက်လို့ လဲ။ ဒီလို လေဗျာ။ ဒီလို . . . ကန်ပေါင်ပေါ်တွင် ရပ်ကြည့်နေသော မင်းသမီးယောက်ျားမှ ဝင်၍ လုပ်ပြသည် ။

ဟုတ် လိုက်လေခြင်း။ အာနိုးလိုက်လုပ်ကြည့်သည် ။ မရ။ မင်းသမီးယောက်ျား ပို၍ စိတ်ဆိုးသွားသည် ထင်။

“အဲလို မဟုတ်ဘူး လေဗျာ။ ဒီလိုလေ ဒီလို . . . ဒါလေးတောင် မလုပ်တတ်ဘဲ ကမ္ဘာကျော်လာတာ ကမ္ဘာသူကမ္ဘာသား နစ်နာတယ်”

“ဟုတ်ပ”

မင်းသမီးလေးက ထောက်ခံသည် ။

“ဟာဗျာ . . . ကျွန်တော် မလုပ်တတ်ဘူးဗျာ။ ပိုက်ဆံမရရင် နေပစေတော့ ကျွန်တော် မရိုက်တော့ဘူး”

အာနိုးငိုကြီးချက်မနှင့် ရေကန်ပေါ်ပြန်တက်လာသည် ။ ကြော်ငြာ ဒါရိုက်တာစိန်အုံး ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားသည် ။

“ဟာ. . . အဲသည် လိုတော့မလုပ်နဲ့ လေဗျာ။ ကျုပ်တို့ က စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ လုပ်ထားတာနော်။ အဘ ကြည့်ပြောပါဦးဗျာ”

ကျွန်ုပ်ဘက်လှည့်၍ အကူအညီတောင်းသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ဝင်ပြောရလေပြီ။

“ဟုတ်သားပဲ မောင်အာနိုးရယ်။ ပြီးတော့မှာ ပဲ ဆက်လုပ်လိုက်ပါ”

“ဟာဗျာ . . . ကျွန်တော်မှ မလုပ်တတ်တာ”

“ဪ . . . မောင်ရင်ရယ်။ ဘယ်လောက်များ ခက်လို့ လဲ။ ဒီလိုလေး

ဒီလိုလေး”

နေ့စဉ် ကြော်ငြာများ တွင် တွေ့နေရသည် မြန်မာနည်း၊ မြန်မာဟန်မို့ ကျွန်ုပ်လည်း အလွတ်နီးပါးရနေပြီဖြစ်သော ထိုအမှုအရာကို အိုကြီးအိုမ နှင့် မရှက်မကြောက်ပင် လုပ်ပြလိုက်ရ၏။ အဆင်ပြေဖို့ သာ အရေးကြီး နေပြီကိုး။ အာနီး ကျွန်ုပ်ကို စကားပင် မပြောနိုင်လောက်အောင် တအံ့ တဩကြည့်ပြီး...

“ဟင် . . . အဘလည်း လုပ်တတ်တယ်။ ဟာဗျာ . . . ကျုပ်ကိုက အ သုံးမကျတာဖြစ်မှာ ပါ။ ဟီး . . . ဟီး . . .

ဆို၍ ငိုပြီး ကန်ထဲဆင်းသွားပြီး ထိုအမှုအရာကို ကြိုးစား၍ လုပ်၏။ နှုတ်ခမ်းကို အရင် စုကြည့်သည် ။ နောက်တစ်ဆင့် မျက်စောင်းထိုးကြ ည့်သည် ။ နောက်နှစ်ခုစလုံး ပေါင်းပြီး တစ်ခါတည်းလုပ်ကြည့်သည် ။ တစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်၊ လေးကြိမ် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ။ ရပြီ။ နောက်တစ်ခန်းတော့ အောင်မြင်သွားပြီ။ အားနီးကြီးလည်း မျက်လုံးစွေ လုလု ဖြစ်သွားပြီ။ ဒီအတိုင်းနေလျှင်တောင် တွေ့သည့်လူကို မျက်စောင်းတထိုးထိုး၊ တင်တလှုပ်လှုပ်နှင့် အသည်းယားချင်စဖွယ် ဖြစ် သွားပြီ။ ယောက်ျားအချင်းချင်းပင် ရင်ခုန်ရပါလားကွယ်။

ထိုဇာတ်လမ်းသည် ထိုမျှနှင့်မပြီး။

“ကဲ . . . နောက်တစ်ခန်း ဆက်ရိုက်မယ်”

အာနီးကြီး ကြော်ငြာဒါရိုက်တာ စိန်အုံး၏ အသံကြားသည် နှင့် တုန် တက်သွားသည် ။

“ဟာ . . . ထပ်ရိုက်ဦးမယ်”

ဒါရိုက်တာက အေးဆေးစွာပင်

“ရိုက်ဦးမယ်။ နောက်ပိုင်းက အမူအရာတွေက လွယ်ပါတယ်။ ဘာမှ မခက်ဘူး။ မင်းသမီးနဲ့ အာနိုး ဟိုသောင်ပြင်မှာ နေရာယူပါ”

အာနိုးနှင့် မင်းသမီးသောင်ပြင်တွင် နေရာယူပြီး . . .

“အေး . . . ဟုတ်ပြီ။ မင်းသမီးရှေ့က ပြေးမယ် အာနိုးက အနောက်က လိုက်မယ် ပြေးတဲ့ နေရာမှာ ခြေထောက်နှစ်ချောင်း ခွင်ခွင်လေး အနောက်ကို ပစ်ထားပြီး သဲပြင်ကို ယက်ယက်ပြီး ဘဲတွေလိုပြေးမယ်။ တင်ကိုလည်း နောက်စီ မထိတထိ ကောက်ထားရမယ်”

“ဟာဗျာ . . . အဲဒီမျိုးတွေ ကျုပ်မလုပ်တတ်ပါဘူးဆို”

ဒါရိုက်တာစိန်အုံး စိတ်ညစ်သွားပြန်သည် ။

“ကျွတ်. . .ဘာများ ခက်လို့ လဲဗျာ။ မင်းသမီးတစ်ချက်လောက် လှုပ်ပြလိုက်ပါဦး”

မင်းသမီး နမူနာလုပ်ပြသည် ။ ဟုတ် လိုက်လေခြင်း။ မြန်မာစာလုံး နငယ်ပင် မြင်လျှင် ထိုင်ငိုလောက်သည့် ပုံစံမျိုး။ အာနိုးကြိုးစား၍ လုပ်ကြည့်သည် ။ မရ။ အတန်တန်ကြိုးစား၏။ သို့သော် မရ။ ဘေးနားတွင် ရပ်ကြည့်နေသော မင်းသမီးယောက်ျားမှာ စိတ်မရှည်တော့ဟန်တူ၏။

“အဲလို မဟုတ်ဘူး လေဗျာ။ ဒီလိုလေဗျာ . . . ဒီလို . . . ပြေးတာက ဒီလိုလေ”

အာနိုးကြိုး ငိုပြီ . . .

“ဟာဗျာ . . . ကျုပ် မလုပ်နိုင်ဘူးဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ လုပ်တတ်ရင် ကိုယ့်ဘာသာလုပ်ကြတော့။ ကျွန်တော် ဒီကြော်ငြာကို ဆက်မရိုက်နိုင်တော့ဘူး။ ဟီးဟီး . . . ဟီး”

ကြော်ငြာဒါရိုက်တာ စိန်အုံး ဒေါသထွက်သွားသည်။ ။

“ဟာ . . . ရမလားဗျ။ ခင်ဗျားကို ကျုပ်တို့ က စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ စရန် ပေးပြီး ဌာနထားတာ။”

“စရန်ပြန်ပေးမယ်ဗျာ။ မရိုက်တော့ဘူး ဟီး... ဟီး”

“ဟာ... ပြန်မယူဘူးဗျာ။ ခင်ဗျား ဒီကြော်ငြာပြီးအောင် ရိုက်ပေးရမယ်။ အဘကြည့်ပြောပါဦးဗျ။ ကျွန်တော် တရားစွဲလို့ ရတယ်နော်”

ကျွန်ုပ်လည်း ဘာမှ မပြောလိုတော့။ သက်ပြင်းသာ ချနေလိုက်တော့၏။

“စွဲစွဲဗျာ အဘ၊ အဘကို အားနာလို့ ကျုပ် ဒီလောက်ထိ လိုက်လုပ်ပေးနေတာ သူများ မြင်လို့ မှ မသင့်တော်တဲ့ အမူအရာမျိုး။ ကျုပ် ဆက်မလုပ်နိုင်တော့ဘူး။ ပြန်မယ်ဟီးဟီး”

“ဟာ ပြန်လို့ ဖြစ်မလားဗျ။ ပြီးအောင်ဆက်ရိုက်သွားပေး”

“မရိုက်ဘူးဗျာ။ ပြန်မယ်”

“ ”

“ ”

စသည် ဖြင့် အငြင်းအခုံဖြစ်ပြီး မည်သို့ပြေလည်သွားသည် ကို ကျွန်ုပ်မသိတော့။ ကျွန်ုပ်လည်း စိတ်ညစ်ညူးလွန်းလှ၍ ပြိုနေသော ကျွန်ုပ်အိမ်သို့သာ ပြန်လှည့်လာခဲ့တော့၏။ ထိုကြော်ငြာသည် လည်း ထွက်မလာတော့။ သို့သော်ကျွန်ုပ်မိတ်ဆွေကြီး အာနီးထံမှ ကျွန်ုပ်ထံ ပေးစာတစ်စောင် ရောက်လာ၏။ ထိုစာကိုဖတ်ရင်း ကျွန်ုပ်နဖူးမှ ချွေးဥများမှာ ခြေမသို့တတောက်တောက် ကျဆင်းလာတော့၏။

အဘကိုကိုကြီးခင်ဗျား

အဘတို့ ရဲ့ ကြော်ငြာသရုပ်ဆောင် အမှုအရာများကို မလိုက်နိုင်၍ ကြော်ငြာကိစ္စ ပျက်သွားခဲ့ရပါသည်။ ။ ဒါပေမယ့်လည်း (၂) ရက် (၃) ရက်နဲ့ ဗီဒီယိုတစ်ကားပြီးအောင် ရိုက်နိုင်ကြောင်း ဟောလိဝုဒမှ ဒါရိုက်တာများကို ပြောပြခဲ့ပါတယ်။ မည်သည့်အဆင့်မြင့် နည်းပညာများ သုံး၍ ရိုက်ကြောင်း သိလိုလေ့လာလိုလှ၍ မကြာမီပင် ကမ္ဘာကျော်သူဌေး ဒါရိုက်တာ စတီဗင်စပီးဘာခ် ဦးဆောင်သော ဒါရိုက်တာအဖွဲ့ လာရောက်မည်ဖြစ်ပါတယ်။ အဘပဲ သိလိုသည် များကို လိုက်လံရှင်းလင်းပြသပေးပါရန် အနူးအညွတ် ပန်ကြားလိုက်ပါတယ်။

လေးစားလျက်

အာနိုး